

DREGERA

OCTUBRE - NOVEMBRE - DESEMBRE 1984 COL·LA EXCURSIONISTA CASSANENCA

Foto de l'arxiu de la Colla. Ascensió al cim del Taga l'any 1979

L'excursionisme

Aquest estiu, una conversa amb pares de nens i nenes assistents als nostres Campaments, hem portà a fer una reflexió que vull expressar avui en aquestes ratlles.

El tema girava entorn de l'ideal que ens podia moure a dur a terme una activitat tan altruista com aquesta; perquè, em deien, en general aquestes es fan amb finilitats religioses, o bé polítiques,...

La resposta és curta, només un mot: **L'EXCURSIONISME**; un mot que engloba moltes coses i que a Catalunya adquireix una significació especial.

L'activitat excursionista, nascuda el segle XVIII, era la manifestació d'unes idees, tant filosòfiques com artístiques com científiques, que propugnaven el contacte amb la natura, el descobriment dels seus valors i secrets. Fou durant la Renaixença quan la seva pràctica conegué una gran esplendor i es constituïren

multitud d'entitats dedicades a la seva pràctica, que veieren com la guerra civil les obligava a submergir i abaltir d'alguna forma les seves activitats; aplegaren gent que estimava a fons el seu país, les seves tradicions i costums, que en aquells moments eren amenaçats de desaparèixer, mantingueren viva la flama de la catalanitat en espera del ressorgiment.

Aquest esperit de coneixement i estimació al propi país, a la pròpia terra, a la seva gent, afrontant les dificultats del mal temps, ha produït el ressorgiment de les nostres tradicions, la difusió i conservació dels costums que ens són propis.

És només aquest esperit col·lectiu el que fa que uns nois i noies vulguin ajudar a fer conèixer el país a un grapat de nens i nenes, als quals de segur que la paraula excursionisme ja els és quelcom més que un mot, és una font de vida.

Sumari

Aquest número de **Drecera** té una especial incidència en el tema que obre la nostra portada, l'excursionisme.

Destaquem en primer lloc totes les activitats desenvolupades en el **campament d'estiu a la Vall de Bac**, amb diversos comentaris i escrits dels seus protagonistes i amb un acurat material gràfic d'Eloi Madrià. (Planes 2, 3, 4, 5 i 6).

Després continuem parlant d'excursionisme amb un resum del que va ser la **VI Travessada a les Gavarres**. (Planes 7, 8 i 9). La nostra sèrie dels **refugis** continua amb el dels **Estanys de la Pera**. (Plana 10).

Cada mes de setembre se celebra l'**assemblea de la Colla** i a les planes 11, 12 i 13 podràs llegir el que allà va passar i es va dir.

L'habitual secció de **cultura**, dedicada a Josep Vicens Foix (plana 14) i les seccions de **tot arreu** (plana 15) i d'**agenda** (plana 16) clouen aquest número de **Drecera**, el tercer d'aquest any 1984.

Campaments a la Vall del Bac - Estiu 84

Va ser massa curt!

Com cada any a l'estiu, la Colla va organitzar una acampada. Nosaltres, els més grandets, marxàrem el dia 21 de juliol. Com gairebé sempre, la concentració fou al Passeig, des d'on, després de deixar als pares ben desconsolats, l'autocar enfilà la carretera que ens portà on els monitors ens digueren a prop de la Vall del Bac. Personalment, hi anava amb mitja recança ja que n'havien explicat, perquè l'any passat no vaig poder-hi anar, que no havia anat pas gaire bé.

Després d'anar un bon tros a peu arribàrem al Campament. Ens asseguèrem tot donant un cop d'ull al voltant, veient que ja teníem gairebé les tendes muntades. Primer punt a favor dels monitors. Després de descansar una estona uns, i jugar els altres férem un foc de camp, i tot sopant i cantant acabàrem el primer dia. I a la nit vàrem dormir i tot. Aquest és un punt a favor nostre. L'endemà ens llevàrem no molt d'hora, i després d'esmorzar els monitors ens explicaren les normes del campament. Com que s'organitzava un Gran Premi ja ens teniu tots jugant i fent punts per assolir-lo.

Entre jocs, banyades a una gorga preciosa, i un embolic amb uns de Barcelona que volien tenir raó sense tenir-ne,

(que els nostres monitors resolgueren amb molta serenitat), vàrem arribar a dimecres. Els monitors varen dir-nos que preparéssim la motxilla, amb el sac de dormir, la cantimplora, el got, el lot i roba gruixuda per abrigar-nos. Queixa general. Ningú no volia anar a caminar, i els preparatius portaven tots els aires d'haver-hi d'anar. Llavors va ésser molt bo. Perquè no se'ns fes tan feixuc, els monitors ens explicaren tota una història, que us conto tot seguit, almenys la versió que ens varen donar al nostre grup, perquè en vàrem fer dos.

Apa, i ara ve allò més bo. Resulta que nosaltres havíem d'anar a cercar un grup supervivent de la 3ª guerra mundial. Aquest 1r grup ja feia dos dies que ho sabia, i eren per les muntanyes, i nosaltres més tard vàrem assabentar-nos que hi havia hagut una guerra, que afectava tot el món menys la Vall del Bac; és un misteri ja que no teníem ni ràdio per comunicar-nos. Però vaja, el cas és que per mitjà de missatges que ens anaven deixant, els havien de seguir fins a trobar-los.

Ja ens teniu, doncs, en marxa, trobant missatges aquí, queviures més lluny, pistes per seguir el rastre, i ben llassats arribàrem al Puig d'ou. Sopàrem prop de les 10 ja que tots teníem

molta gana, i des del Puig localitzarem els supervivents a la muntanya de davant nostre, El Falló. I vinga a comunicar-nos en Morse mitjançant les llanternes. Total, que vàrem quedar que ens trobaríem l'endemà a les 10 del matí, a la Font, que quedava entre les dues muntanyes i ens coneixeríem per seguir junts per sempre. Els que ens coneixien a nosaltres, eren els monitors, ja que si no fos per la història, haurien hagut de suportar moltes més queixes de les que varen tenir per fer-nos cansar tant. Després de trobar-nos a la Font, baixarem al campament, i un grup ens vàrem despistar i arribarem, dues hores més tard del previst. A la tarda jugarem una mica cansat a palo-mató per afegir-nos punts al Gran Premi.

Ja som divendres; després d'una bona banyada, férem els preparatius per l'Olimpiada que tingué lloc l'endemà dissabte. Amb els temps que ens sobrà férem una diada índia, o sigui fer l'indi tot el dia el més bé que poguéssim, ja que per mitjà d'algunes proves que ens fèiem a cada grup aniríem afegint punts pel Gran Premi. L'endemà, després de passar part de la nit sense gairebé haver dormit, férem les olimpíades «Vall del Bac-84». Bona competència a «Los Angeles», no creieu?

Al matí tingueren lloc les proves d'aigua i a la tarda les de terra. Fou un dia molt cansat, però tot i així ens quedà delit per fer gresca a la nit.

Diumenge fou el «Dia dels Pares» ja que cada any la Colla el dedica un a ells perquè vegin el lloc on hem estat concentrats tants dies.

L'endemà dilluns, ningú no es llevà gaire d'hora, atès que tothom estava cansat de no haver dormit a la nit, és clar, l'última nit ja se sap, l'enrenou que

hi ha. Després d'esmorzar i banyar-nos férem l'entrega del «Gran Premi» al guanyador prepararem les coses per marxar a la tarda. Cap a les 6 ens esperava l'autocar per portar-nos a Cassà on arribarem a 2/4 de nou aproximadament. Els pares estaven molt contents que ens hagués anat tan bé i de veure'ns, però més desconsolats que quan vàrem marxar.

Eva Arderiu i Pi

Supervivència

Hem sortit amb retard i amb el cel cobert. Els efectes de la catàstrofe, que encara pesen sobre nosaltres, han retardat la nostra resposta al S.O.S. El cel presenta un color gris plom, igual que el que havíem vist quatre tardes abans, després de la desintegració nuclear.

Des d'aquella tarda ençà res: ni arbres, ni sol, ni lluna, ni tan sols... persones! Hem estat els únics supervivents... fins aquest matí.

Mentre esmorzàvem, ha aparegut un gos amb un missatge a l'espatlla. Deia el missatge: «ens dirigíem al Puig Ou, quan de sobte esclatà una gran flamarada.... Estem tots molt malalts però no hi ha cap mort. Afanyeu-vos, necessitem medecines i altres ajudes».

Nosaltres, com a bons muntanyencs, tenim l'obligació d'anar a socórrer d' immediat els supervivents. Hem fet els preparatius i hem sortit a mitja tarda. Ens hem separat en dos grups, per tal d'intentar trobar-los quant més aviat millor.

Fa un quart d'hora que caminem i tornem mirar enlaire: sembla que es presenta mala tarda. L'equipatge que portem és molt reduït: coberts, llanterna i sac de dormir. Cada cop s'enuvola més, dóna la sensació que es fa fosc més de pressa que altrs dies. Comencem a pujar la muntanya. El guia diu que ha d'haver-hi un corriol, però només n'hi ha un tros.

En haver-se acabat el corriol, sembla que hem perdut també el rastre dels supervivents que sentíem ja tan a la vora. Però de sobte i davant nostre, tres creus, un sac, una motxilla i un nou missatge: «Estem molt malament. Tres dels nostres han mort i han hagut de ser enterrats aquí, ja que no els podíem portar amb nosaltres. Tampoc no podíem portar els seus queviures, que us donem perquè agafeu forces i pogueu rescatar-nos aviat.

Afanyeu-vos o morirem tots!!

Un comentari més atrevit que els altres ens fa un nus a la-gorja. Tots ho pensàvem però ningú no gosava dir-ho: «suposem que l'altre grup els haurà trobat, i que en arribar dalt del cim poguem celebrar-ho tots junts».

És la nostra esperança: trobar-los dalt del cim —almenys l'altre grup— ja que a partir d'aquest moment comencem a enfilem la muntanya pel dret. El corriol ha desaparegut abans d'hora, segons el perit en mapes.

Ara, els problemes són per sobreviure nosaltres, ja que la pujada és esgarriant.

Cada pas endavant vol dir caure de cul i perdre tres metres. La segona meitat de Puig Ou és matadora. En arribar al cim, quasi de fosc, no veiem més moviment que el de quatre ovelles pasturant.

Tots ens hem quedat de pedra en no veure l'altre grup. Això vol dir que a més de no trobar els supervivents, hem perdut l'altra meitat de l'expedició.

És la desesperació. Davant nostre, només muntanyes. La més pròxima a nosaltres, el Talló, de cop i volta comença a emetre reflexos de llum: —encara hi ha esperança—.

Es l'altre grup que emeti gràcies als codis de Morse que portem amb nosaltres per a casos com aquests, poden comunicar-nos i entendre'ls. Segons el nostre receptor i traductor, ells tampoc no han trobat cap supervivent, i diuen que ens trobarem demà a la font que hi ha al coll, entre les dues muntanyes.

Ningú no ho veu clar, i així, pensant en aquests pobres nois, ens adormim poc a poc, sota un cel —qui ho havia de dir— carregat d'estrelles.

En aixecar-nos, recuperats ja, ens dirigim el punt de trobada. A la font aclarim termes. El muntatge ha estat perfecte. Ens ha sortit tot rodó. Els nanos no s'enfaden perquè tots han gaudit en conèixer noves experiències com el Morse i el vi-vac. El camí de tornada queda endavant. Aquest cop, tots junts. Mentre caminem, intercanvi d'impressions, d'anècdotes viscudes... i una sensació comuna a tots que els supervivents havíem estat nosaltres. Era la veritat: Havíem sobreviscut.

**Carles Busquets
i Cabarrocas**

Jornada índia

Era un dia molt calorós. La gent al matí només esperava d'anar a banyar-se per treure's aquella xafogor del damunt; anàrem al riu, i quan tornàrem ja era l'hora de dinar. La mainada ja començava a tenir gana. Dinàrem, i seguidament ve l'hora de descansar, i treure's la mandra de sobre una estona.

Cap a les cinc de la tarda, comença la «jornada índia». Tres monitors ben disfressats comencen a donar les lleis i a fer els grups per realitzar els jocs. A cada joc hi ha un monitor o dos, que controlen i puntuen segons si està bé o malament. Hi ha proves d'equilibri, de memòria, d'agilitat, de força, i la més im-

portant de totes elles, que s'anomena «la pista americana»; tots els que aconseguiren assolir-la quedaren amb la roba i el cos com si fossin indis. Quant tots els grups finalitzaren les seves proves, es nomenaren els guanyadors, i després tothom havia d'anar al riu a rentar-se la roba i el cos.

Tots ben nets, tornàrem cap al campament i ja era l'hora de sopar. Després cantarem quatre havaneres, i d'altres cançons, tot fent una bonica vetllada, i a dormir. Ja havíem passat un altre dia.

Montse Carreras

La pista americana

La pista americana, més que res, es va fer perquè a la mainada els voli la imaginació, i es creguin uns personatges d'una pel·lícula de guerra.

La pista es fa de manera que sigui molt semblant a la realitat. Es compon d'un cordill que a base de pals clavats a terra, fa un camí per passar-hi just. Naturalment l'al·licient és que hi troben una sèrie d'obstacles, com aigua, fang, corbes, pujades, i baixades, de manera que ho han de passar sense tocar els cordills.

Encara que no ho sembli té les seves dificultats, però és allò que diuen que en els pots petits hi ha la bona confitura, i així és. Són uns vertaders gínjols.

Per altra part la pista la fan per grups, uns darrera els altres. Aquí arriba la gràcia. Algun dels participants fa alguna errada, quasi sempre, i la penalització que li tocava, moltes vegades la rep tot de sobte el que el segueix.

Ja us podeu imaginar de la manera que queden i, com és natural, tot acaba amb una bona ensabonada i remullada a la gorga i amb rialles per tots els cantons, que a la fi és el més important.

Marcel Rahola Pallàs

Hola amics! sóc l'Anna.

M'han demanat que faci una redacció, una crítica... en resum; un escrit del que vaig fer a l'acampada i de com m'ho vaig passar.

El primer dia, només d'arribar allà, pensava que em moria de l'avorriment, que duia a sobre. A més a més, en rebre les instruccions de com havia de funcionar aquell campament, els pocs ànims que em quedaven es van esfumar. Però haig de reconèixer que em vaig equivocar de ple a ple, i que a partir d'aquella mateixa nit no vaig tenir ni un sol segon per avorrir-me. Al matí següent ens van assignar les feines que havíem de fer (que per cert eren un rotllo: que si ves a buscar aigua, que si neteja plats, que si fregueu la tenda i els sacs, aneu a llençar les deixalles... i sort que ho dic ara que ja està fet, perquè si no que si no que ho faci «Rita la Cantadora» i després d'això ens vam anar a banyar a la gorga i a fer el boig una estona.

Però per a mi, la cosa més bonica encara que cansada, va ésser una excursió de dos dies. Érem dos grups sepa-

rats i vam dormir a l'aire lliure amb el sac i la tenda com a manta. Ens van ensenyar a fer morse, i a mitja nit des del pic on érem, vam enviar un missatge als de l'altre grup i ells contestaren. Ens vam emportar uns entrepans per menjar, i jo no sé si per la gana que teníem o perquè no teníem res més, els vaig trobar boníssims.

Cada nit, els monitors ens preparaven un joc fèiem rotllana i cantàvem una estona. Una nit mentre cantàvem va venir un noi de Barcelona, de l'altra campament, més borratxo i porrat que ningú. Es va posar a cantar amb nosaltres però sense estar quiet i només fent el boig i posant-se amb nosaltres. En dir-li que marxés es va enfadar molt, però no podíem fer res més.

En conjunt, tot ha estat molt divertit, i els monitors i companys, de primera qualitat. Incloent-m'hi jo, és clau.

Fins una altra.

Anna Pagès

Mai no veus tan a prop la fi del Campament com quan comencem a recollir taules, bancs, fer baixar tendals, desmuntar tendes, netejar els entorns, tapar el forat del wàter...

Pares, mainada, nervis, enrenou... i un munt de coses per retornar cap a Cassà. I no ens hem ni adonat que ja hem passat quinze dies tots junts: per a alguns, era la primera vegada que sortien; per a molts, era un nou estiu amb «la colla». Potser ja és el quart! Moltes són les vivències i experiències compartides; moltes divertides i d'altres més molestes.

I amb els pares — que pregunten, comenten i animen per tornar-hi, anem jutjant els dies viscuts, aprofitant i allargant aquests últims moments de campament. Han vingut a conèixer amb els fills, amics i monitors. També els agrada jugar...

Partit de futbol (pares-monitors), bany a la gorga, dinar tots plegats (uns 130 entre tots), cloenda i desmuntar la parada. S'ha acabat. Tornarà un altre estiu, i vindrà un altre campament.

Dolors

Tot travessant les Gavarres

Un lleu oreig de tramuntana fa preveure que els déus de la meteorologia se'ns mostraran avui més benèvols avui que no pas diumenge passat, quan ens obligaren a ajornar la travessada. El dia es presenta de veritat magnífic; poc abans de les set del matí, ens anem reunint al prat de Montnegre a punt d'iniciar la marxa. Són les set i deu minuts quan comencen a sortir els grups. A l'últim jo em decideixo i surto també disposat a fer la caminada en solitari.

Sota un magnífic sol de matinada, vaig deixant enrera l'església i les caes de Montnegre. A la meua drta s'estén la vall que forma la capçalera de riu Daró, limitada a llevant pel puig d'Arques, i a ponent pel Montigalà, sota el qual ara ens trobem els marxaires. El camí va baixant; passant per Can Cebrià

m'acosto a la font. Aquest any sí que hi ha aigua...

Avall! Can Nadal és una de tantes masies restaurades a fi de utilitzar-les com a residència per als caps de setmana; en contemplar-la no puc menys que reconèixer que, malgrat aquesta poc afalagadora sort, moltes masies s'haurien enderrocat per abandonament si no haguessin estat conservades per a aquest ús. Tot ruminat això, heus aquí que el camí trenca de sotbe cap a l'esquerà i comença a enfilar-se cap el Trascoll de l'ARn. Amunt, ara! Renoï, la pujada es fa sentir una mica, ben segur, pel fet de ser la primera.

En arribar dalt el Trascoll, el paisatge canvia completament. La vall del Daró resta amagada i, en canvi, s'ofereix a la vista tota la platja de Pals, el Montgrí,

l'espadat de Roca Maura i les illes Medes. Més enllà la badia de Roses i tota la plana empordanesa amb el teló de fons de les Alberes. Quin dia més bonic! I que bonic està el bosc, amb la verdor que li han ofert les pluges d'enguany, després de tants anys de sequera. Una bellesa, però, que està penjant d'un fil; pensar que qualsevol salvatge, amb un llumí pot reduir a res tot això...!

Vaja, que he aconseguit posar-me de mala lluna, jo tot solet. Unes veus es senten davant meu: a veure si els encalço... però no, continuo tot sol. Aquesta caminada em fa recordar les llargues rutes per aquests indrets, a la meua adolescència. Caminades en solitari com aquesta, amb un bosc verd i ufanós com ara, amb aquesta suau fresqueta tardoral... Només canvia l'as-

Primer, escalfar-se una mica, després, la inscripció, i al final, la sortida cap a les Gavarres

pecte dels camins: sí, les roderes dels carros i el corriol de petges al bell mig han desaparegut del tot.

Canvi de decoració altra volta. Davant meu apareix el campanaret de Sant Mateu amb el Montseny com a teló de fons; arribo a Can Pujades i les cases de Montnegre semblen indicar que ja arribem. No, i tant! Ha passat tot just una hora, són les vuit del matí i queda molt de camí enrera. I el camí fa un tomb i s'endinsa entre el Montigalà i el puig de les Teixoneres.

De nou, rodejat pel bosc. Un bosc espès que converteix el camí en un túnel de vegetació. El Montigalà sembla caure en vertical damunt el meu cap. Aquell pi tan gros m'ofereix el seu perfil batut per la tramuntana. Uns brucs i arbustos gruixudíssims l'amaguen... Endavant! Em vaig atansant a l'estret d'en Oms; en arribar-hi, altre tomb a l'esquerra, rodejant el pic de les Bruixes i ben aviat tota la vessant de la muntanya dels Angels que forma la capçalera del riu Rissec apareix davant meu.

La visió d'aquesta vall amb la seva formidable verdor no pot evitar que pensi en com es troba la vessant oposada destruïda per l'incendi de l'any passat. I tanmateix, aquesta també ho fou; ja fa molts anys, el 1928. Tot això restà con-

vertit en un veritable desert. I ara...

Reconfortat per aquest pensament continuo endavant. I ensopego amb la civilització de l'automòbil: dos cotxes m'avancen. Vaja, que ni aquí, al darrer racó del món, m'he estalviat l'ensumada de gasolina.

La plaça de Sant Joan, i ben aviat la carretera de Montnegre; uns pocs metres per aquesta i altra volta pel mig de bosc, ara avall. El camí no és més que un corriol i es veu ben clarament que en Jaume ha fet córrer el tallant per obrir pas; travesso el rec del fons i vaig pujant cap a Can Costa. En arribar-hi faig petar la xerrada una estona amb el seu propietari. No, no està pas abandonada! I endavant, Sant Mateu de Montnegre; el campanaret que semblava tan lluny, ara a l'abast de la mà. Passo al costat de les restes de Cal Menut i el camí en porta cap a la barraca d'en Cotorra.

Ara la caminada es fa un xic monòtona però a la fi apareix la casa de Can Roure de Sant Mateu; no arribo a veure la carretera de Santa Pellaia, tot i que puc sentir la remor dels cotxes que hi passen. Les parets de la Barraca, indiquen que ara s'inicia el darrer tram de la caminada: altre canvi de direcció, cap al fons de la vall.

Remor d'aigua; travesso la riera i du-

rant unes cinquanta passes em sembla haver estat transportat a un altre indret lluny de les Gavarres: Els arbres —plàtans i acàcies— són altíssims i espessos, talment com en una selva tropical. L'estranya impressió desapareix en arribar als camps —perduts— de Can Paiet i aviat a la casa que també sembla estar a punt de rebre estadans fugitius dels neguits de la ciutat. Això s'acaba, però encara puc veure com l'era de Can Valls ha esdevingut camp de tennis. Temps...

Sí, uns temps i unes circumstàncies molt diferents a les que propiciaren l'existència del poblet de Montnegre i de totes aquestes masies, però que de cap manera no han d'arrabassar-nos aquest meravellós tresor, aquest regal de la natura que són les Gavarres. Les nostres Gavarres.

Carles Malagrida i Barris

Els refugis de Catalunya (V)

Estanys de la Pera

INAUGURACIÓ: 22-9-1957

COMARCA: Cerdanya

POBLE MÉS PROPER: Arànsers

SITUACIÓ: Latitud 42° 27'18" N. Longitud 5° 17'15" E. A 2.335 metres d'alcària, damunt l'Estany Inferior de la Pera.

CARACTERÍSTIQUES: Edifici construït expressament com a Refugi. Guardat. Disposa de 40 places. Part oberta a l'hivern en absència del guarda, de 6 places.

EQUIPAMENTS: Aigua, a l'interior i font annexa. Llum. Lliteres amb matalassos d'escuma. Flassades. Cuina per a excursionistes. Llar de foc. Niu de socors. Cambres per a dormir.

ACCESOS: Pista forestal d'Arànsers al Refugi, 15 km.

A PEU: D'Arànsers.....	3 h 15 m
D'Andorra la Vella.....	3 h 30 m
Del Refugi d'«Engorgs».....	10 h
De Lles.....	3 h 30 m

ASCENSIONS: La Muga (2.860 m), Tossa Plana de Lles (2.881 m), Perafita (2.756 m), Monturull (2.761 m), Tossal Bovinar (2.835 m), Citut (2.877 m), Colilla (2.836 m.).

BIBLIOGRAFIA: IGC n.º: 216 G.R.:

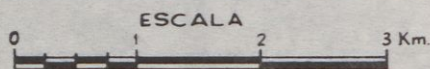
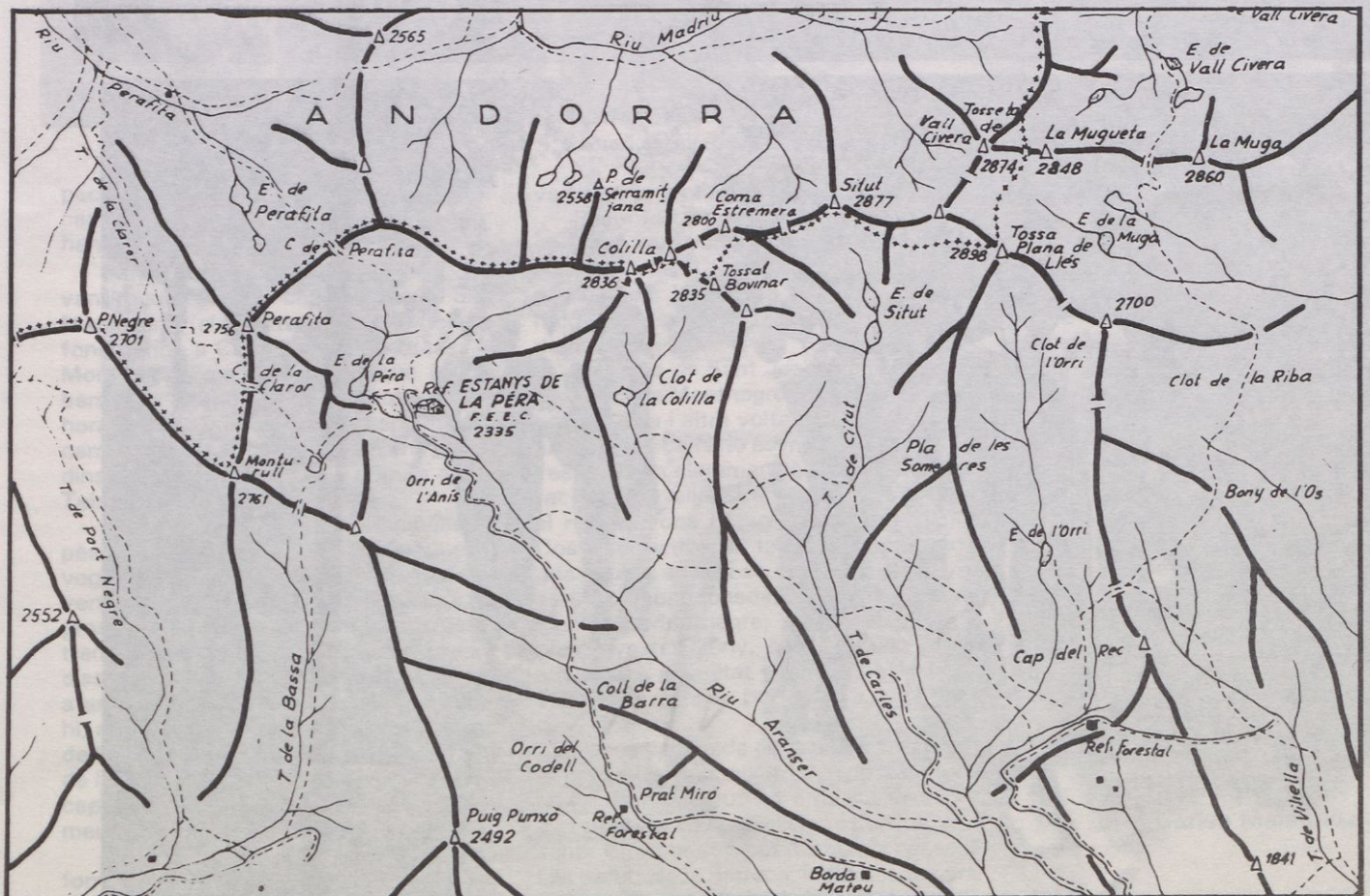
Guies i Mapes:

GUIES: «Cerdanya», del CEC.

MAPES: ANDORRA, de l'Editorial Alpina.

Ja publicats:

Manelic: (Coma de Vaca)
Costabona
Besiberri

Assemblea de socis

No en toquem gaires de calents

No fou novetat la poca assistència de socis a l'assemblea general d'enguany; hi havia l'excusa que feia fred i que se celebraven d'altres reunions a la mateixa hora, però la veritat és que ja no va venir de nou aquesta manca d'interès a l'hora de celebrar aquestes assemblees de socis en les quals sembla que els temes no siguin d'interès.

Així que en família es va celebrar aquesta assemblea en la qual el més important que es va aprovar, i ja ho notareu els socis, va ser l'aprovació de l'augment de les quotes. Serà un augment petit en relació amb el que es demanava en principi i molt d'acord amb el nivell actual de preus. Les quotes a partir de l'any vinent seran de 900 ptes. per als socis adults, 600 per als juvenils i 300 per als infantils. Uns augments motivats més que res pel dèficit de gairebé 170.000 ptes. que arrossega l'entitat.

Causas d'un dèficit

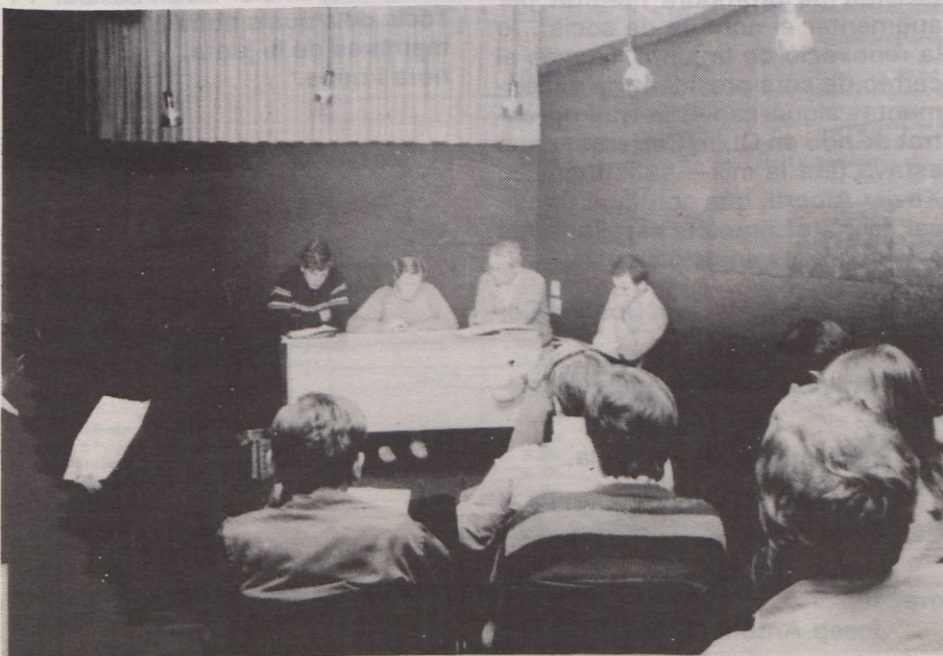
Com és normal, quan una entitat presenta dèficit al final de l'any

el primer que es fa és estudiar les causes d'aquest dèficit, i el de la Colla d'enguany té unes quantes explicacions que el justifiquen en part. En primer lloc es veu que les despeses ocasionades per la Festa Literària han estat molt més elevades que els ingressos; és lògic que

aquesta activitat porti aquests números vermells, ja que no es pretén pas guanyar-hi diners i l'edició d'un llibre, inclosa dins les despeses de la Festa, és una quantitat important. També ha costat més diners que l'any passat l'edició d'aquest butlletí DRECERA que teniu a les vostres mans; durant l'any 1983 hem aconseguit arribar a una periodicitat més o menys constant, amb quatre números a l'any i amb un augment de qualitat inqüestionable, però que ha comportat aquest augment de preu. També s'ha fet una important adquisició de material per als campaments que han suposat unes despeses que de moment no troben contrapartida en els ingressos, si bé cal destacar la important entrada econòmica que ha suposat el lloguer de les tendes de campanya. Finalment cal esmentar l'augment de les quotes de la Federació —sense avisar prèviament— i l'ajuda donada al grup Rialles en l'inici de la seva activitat a la vila.

Pel que fa als ingressos cal destacar la igualtat amb les despeses pel que fa referència als campa-

ments i a la festa de Sant Vicenç i el considerable superàvit de l'excursió a la Molina, que enguany comptà amb tres autocars plens.

Un dels punts negatius que cal destacar és la manca d'una ajuda econòmica per part de l'Ajuntament que, malgrat les seves promeses, de moment no ha donat ni un duro a la Colla Excursionista Cassanenca, reduint a la seva més mínima expressió una subvenció que es rebia d'altres anys i que ja era ben petita. En canvi no es van poder cobrar 630 ptes. d'arbitris per la instal·lació de la parada dels llibres en el dia de Sant Jordi; tot un detall.

Afortunadament no hem d'oblidar la gran ajuda que sempre ha donat a l'entitat l'Obra Social de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis i les subvencions rebudes de la Diputació de Girona.

En total, mirant el quadre adjunt ho podreu veure, un dèficit de 169.282 pessetes que intentarem resoldre el més aviat possible.

Però en l'assemblea també es va parlar d'altres temes, que no eren de diners, com ara la travessada a les Gavarres que es feia el diumenge següent, o les activitats desenvolupades durant l'any, o la necessitat de promoure l'entitat per augmentar el nombre de socis... o la renovació de la junta. Només el càrrec de sots-president ha experimentat algun canvi, ja que ha entrat de nou en Quim Carreras — que estava fent la mili — substituint en Xavier Albertí, que continua de vocal; la junta completa està formada pels següents socis:

President: Joaquim Bosch i Codolà.

Sots-president: Joaquim Carreras.

Tresorer: Dolors Rubirola.

Secretari: Carles Malagrida i Barris.

Vocals: Jaume Abel i Planagumà

Josep Antoni Muñoz

Narcís Domingo
Montserrat Dorca
Joan Carles Codolà
Montserrat Carreras
Xavier Albertí

A l'assemblea hi van assistir 11 socis dels quals només sis no eren membres de la junta. Va durar una hora i mitja.

Els nous preus de les quotes:

L'any 1984 les quotes dels socis de la Colla Excursionista Cassanenca seran aquestes

- Adults: 900 ptes.
- Juvenils: 600 ptes.
- Infantils: 300 ptes.

Preus del lloguer de tendes:

Grans: (5 places), un dia, 500 ptes; una setmana, 3000 pts.

Petites: (3 places): un dia, 350 ptes; una setmana, 2.100 ptes.

Fiança: 1.000 ptes. per tenda.

Aquests són els números

	ENTRADES	SORTIDES	SALDO
QUOTES SOCIS.-	154.100		+ 154.100
FEDERACIO DE MUNTANYA.- (F.E.E.C.)			
targes adults	89.725 (97 targes)	91.080 (99 targes)	
" juvenils	6.300 (18 "	6.300 (18 "	
	96.025		
63 " infantils		6.300	
1 quota 1983 (4t. trimestre)		960	
3 " 1984		12.060	
		116.700	-20.675
LOTERIA DE NADAL.-			
Compra del número		200.000	
Venda del número	230.400		+30.400
SUBVENCIIONS.-			
Diputació (Setembre 1983)	20.000		
"La Caixa" 10 conferències	60.000		
Diputació -1984-	75.000		
Congrés de Cultura Catalana		5.000	
Grup Rialles Cassà		30.000	
	155.000	35.000	+ 120.000
SUBSCRIPCIONS.-			
Serra d'Or		1.960	
Tretzevents		1.700	
Cavall Fort		1.900	
		5.560	- 5.560
SECRETARIA.-			
Despeses Correu		13.344	
Arxivador		17.745	
Material secretaria		430	
Repartir programes		42.400	
Repartir Drecera		3.925	
Cobrar quotes socis		6.500	
		84.344	-84.344
MATERIAL.-			
Lloguer tendes	35.950		
Arreglar tendes		6.492	
Banc pel local		4.898	
2 cordes escalada, bombeta projector		12.800	
10 bancs, 2 taules i 6 cavallets		56.537	
	35.950	80.727	- 44.777
RECERCA.-			
Confegir 2 Drecera (particulars)		4.000	
" 1 Drecera al Funt Diari		8.400	
Imprimir Drecera Octubre (8 planes)		8.880	
" " Desemb. (24 "		26.275	
" " Abril (16 "		19.225	
" " Juliol (16 "		19.225	
		86.005	- 86.005

BIBLIOTECA.-			
Compra llibres Eibe Cartanya		21.000	
Venda " " "	5.000		
Compra llibres		2.900	
" Pitxes d'esquí		7.000	
	5.000	30.900	- 25.900
ACTES ORGANITZATS.-			
Santa Tecla (Trofeu)		1.700	
Traversada Gavarres (Records)		6.215	
(AAVV) Exposició Suro i Cinema al carrer	5.107		
Festa St.Vicenç d'Esclet	60.055	68.104	
Excursió a La Molina	116.700	83.525	
Marxa de Primavera	30.400	46.372	
Festa Major (Regale Pubilles)		4.800	
Conferències "El moll de l'Os"		27.240	
Audiovisuals per l'U.E.C.		15.000	
Campament Social (Programas)		2.100	
(AAVV) Actes al carrer Estiu-84		12.000	
	212.262	267.056	- 54.794
SANT JORDI I PESTA LITERARIA.-			
Venda llibres	121.222	98.193	
Sopars (ingressos)	55.500	57.174	
Cambra, neteja, lloguer copes,...		26.680	
Premi "La Colla"		25.000	
Col·laboradora "Diari Avui"		5.000	
Impremta		21.651	
Imprimir llibre Recull de Contes		1.4.135	
Dibuixant del " "		35.000	
Sardanes		27.138	
Taxa municipal per parada Poa.Copa		630	
	176.722	410.601	-233.875
SECCIO INFANTIL.-			
Iocolatada (Octubre 1983)		3.120	
Cap d'Any a Sadernes	31.500	31.574	
Setmana Santa a Begudà	60.500	55.940	
Campaments Vall del Bac	399.100	401.004	
	491.100	491.638	- 538
Interessos bancaris	1.071		+ 1.071
I.P.E. Pectores		7.640	- 7.640
TOTAL:	1.557.630	1.816.171	- 258.541
Saldo curs 1982-83			+ 89.259
SALDO CURS 1983-84			- 169.282

Josep Vicenç Foix

El poeta Josep Vicenç Foix va ser investit doctor «honoris causa» per la Universitat de Barcelona. En nom seu, el professor Eudald Solà va llegir una sèrie de trenta-sis cèl·lules líriques inèdites del poeta de Sarrià. Publiquem tot seguit uns quants d'aquests enunciats poemàtics o nuclis de poema, com Foix els anomena.

1. Passen ocells brogents per les discoteques. Els pins que s'ajouquen, altívols, es decanten com si passés una fosca ventada. Algú inesperadament s'esbargeix entre els rosers amb un altaveu.

4. L'espetec de les motos esclaija les bruixes; les bruixes han deixat de sortir a les nits de lluna. Llurs ombres s'allargassen per damunt els teulats i s'hi estimben.

7. Ballaven emboirats al fosc del celobert. Els veïns esperaven el prodigi.

10. Feien boles de neu i irregulars figures als barrancs del Montseny. He sentit altra vegada el brogit del silenci.

11. Topàven pels carrers amb ombres d'altres segles i dèiem el Temps no és i alguns se'n planyien. Vaig ésser jo qui va escriure a les parets els mots que, ja des de la infantesa, em semblaven permanents.

12. Nus i florits lloaven la natura. Suraven damunt el mar rams de flors marcides, els calancs més amagats n'eren plens. Al nostre contacte revivaven com flors no-

velles d'una olor que jo desco-neixia.

18. En fulls vells i rebregats ens ullprenien els gravats dels ermitans. Plantaren segells nous als lloms mig esquinçats. Tot és antic i nou a la placeta dels somnis.

21. Omplien vells bidons amb benzina d'ignorada extracció. Els passants deixaven petjades profundes i benolents.

27. Desaven els esclops al clot de la devesa. Corrien per la sorra peus nus; recollien pedretes amb lletres de mal aclarir.

29. Drets i peluts venien els donzells a la cala interdita. Els pescadors intentaven de foragitar-los. Però un banc de meduses els allunyà.

36. Els guerrers ensonyats davallen del castell. Piulen com els ocells. Amples cuirs gravats amiden l'amplària del fossar. Ningú no preveia el que passaria a l'esdevenidor. Les profecies eren de canvi de segles.

J.V. Foix (1894) començà a publicar abans de la guerra i, de fet, fou un intel·lectual influent que col·laborà assiduament en revistes i diaris; però el reconeixement de la seva gran qualitat com a poeta no arribaria fins ben entrada la dècada dels cinquanta. El poeta — autor d'un vers sovint citat: «M'exalta el nou i m'enamora el vell» — té un important bagatge cultural (Llull, Ausiàs March, la poesia trobadoresca, la poesia italiana, però també els futuristes, Apollinaire i els surrealistes) que queda reflectit en la seva gran riquesa idiomàtica i tècnica excepcional. *Sol i de dol* (1947), *les irrealis omegues* (1951), *On he deixat les claus* (1953), *Onze Nadals i un Cap d'any* (1960), *Desa aquests llibres al calaix de baix* (1964), constitueixen les obres més rellevants d'aquest autor, de qui ha dit Pere Gimferrer: «Poeta d'idees, i d'imatges que en són el reflex, la seva obra resta un dels punts més alts d'elaboració i exigent domini verbal que hagi assolit la literatura catalana posterior als clàssics del segle XV», i afegeix: «Melancòlicament, però, constato que el vocabulari i la gramàtica i fins la prosòdia de Foix estan pensats per a un lector que hagués viscut en un país lliure, on la parla catalana no hagués estat prosaïta. Evidentment, aquest és el país que la més mínima dignitat demana i que cal esperar que arribarem a obtenir; però el procés de redreçament tot just acaba de començar i, ara per ara, el lector no professional haurà de recórrer al diccionari sovint. Tant de bo, però: el dret de Foix, i en el seu personal fins i tot el deure, era escriure com si el país fos lliure, no ja en el nivell d'allò que deia, sinó, pròpiament, en el nivell de com ho deia, és a dir, escriure com si la llengua i la tradició literària autòctones no haguessin estat maltractades pel poder polític imperant».

Poemes de Josep Vicenç i Foix

Selecció de textos a cura de Narcís Maymí

Nil Bohigas

Enric Lucas

Dues importants expedicions catalanes han aconseguit en els darrers mesos uns importants èxits en el món de l'alpinisme en assolir els cims de la muntanya prohibida, el Cho-Oyu i l'Snnapurna.

El dimarts, 25 de setembre, l'oficina de premsa de l'expedició «Catalunya-Nepant Joint Cho Oyu 8201» rebien un comunicat en què s'informava que els catalans Antoni Llasera i Carles Vallès i els nepalesos Shamb Tamang i Ang Karma havien trepitjat a les 11h.25' el cim de la muntanya Prohibida, després de deu hores de dura ascensió. L'endemà va pujar al cim el francès Jean Clemenson, juntament amb en Jordi Pons. En Lluís Belvis i l'Emili Civis, en els camps inferiors, coordinaven les tasques d'atac.

L'expedició havia estat organitzada per catalans i es disposava a atacar el Cho Oyu per la vessant tradicional, sense cap subvenció federativa. Lluís Belvis —el cap, que fou també el responsable de l'expedició catalana a l'Everest-82—, Jordi Pons, Emili Civis, Antoni Llasera i Carles Vallès i el francès Jean Clemenson sortiren cap a l'Himàlaia en dos grups.

Un cop resolt els primers problemes de transport, instal·lat el camp base i iniciada l'ascensió per habilitar el

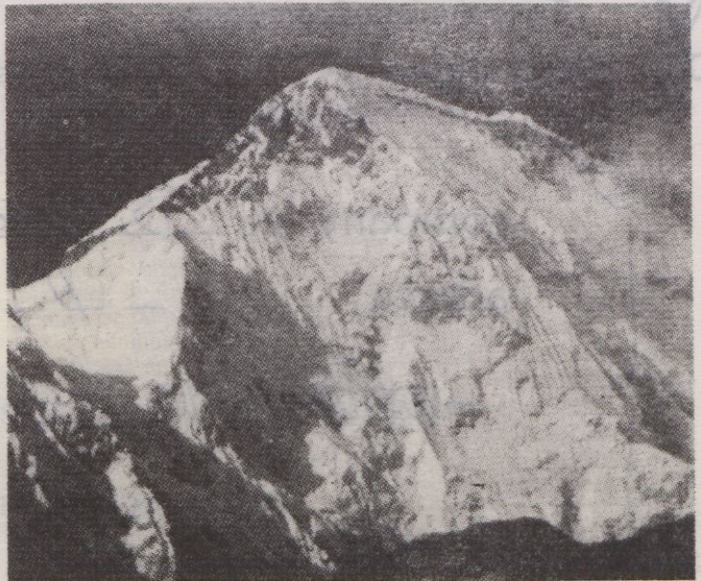
camp, malgrat els problemes climatològics, l'equip va rebre la visita de tres nepalesos que els van fer canviar els plans inicials i atacar una nova ruta. Incorporats Shambu Tamang, Nima Dorje Tamang i Ang Karma, l'expedició passà a denominar-se «Catalunya-Nepal Joint Oyu, 8.201 m. Expedition». El seu primer acord és canviar la ubicació del camp base per afrontar la nova vessant SW per una paret molt difícil, a l'estil alpí i sense ús d'oxigen. Tot i el mal temps, els alpinistes aconsegueixen d'anar muntant els camps I (5.700 m.) II, III (7.100 m.) i IV (7.500 m.) i finalment el cim (8.201 m.). Aquest cim, inicialment, és catalogat pel servei topogràfic de l'Índia com el Peak-45, posteriorment com el M-1 i, finalment, com el Cho-Oyu, que vol dir «Deessa de la Turquesa».

El Cho Oyu, pròpiament, fou descobert per una expedició anglesa dirigida per C.K. Howard Bury, el 1921. Després d'un intent sense èxit l'any 1952, a càrrec d'una expedició britànica comandada per Eric Shipton i en la qual es trobava Edmund Hillary, el 19 d'octubre de 1954 un equip austríac dirigit per Herbert Tichy assolí per primera vegada el cim, per la vessant NO. Quatre anys més tard (15.5.58),

una aventura índia, amb N.D. Jayal com a cap, realitza la segona escalada. La tercera ascensió s'aconsegueix el 1964, però malgrat que l'alemany Rudi Rott fa cim, dos membres de la cordada moren en el descens de resultes d'una allau. La tragèdia porta que les autoritats nepaleses prohibeixin les expedicions fins a l'any 1979, decisió que originà el sobrenom de «Muntanya Prohibida». El primer alpinista que hi tornà a pujar (5.5.82), el quart de la història, fou Reinols Messner, en companyia de Michal Dacher i Hans Kammerlander.

L'altra expedició important que fa poc ha culminat amb èxit és l'Annapurna New-Tex-84 composta exclusivament pels escaladors catalans Nil Bohigas i Enric Lucas, que van conquerir la terrible paret sud de l'Annapurna.

El 27 de setembre va donar inici una escalada que va durar set dies, el 3 d'octubre a les 12 h. 20' arribaren al cim, on van romandre noranta minuts abans de retornar al camp base; aquest retorn el van fer a base de «rappels» ràpids, que els van permetre deixar ben aviat l'infern de la paret sud.

El Cho-Oyu, la Muntanya Prohibida

Agenda d'actes

Per al proper mes de novembre estan previstes les següents sessions d'àudio-visuals a celebrar a la sala d'exposicions de la biblioteca de la Caixa de Pensions per a la vellesa i d'estalvis de Cassà de la Selva.

L'hora serà a les deu del vespre.

Dia 9: Campament d'estiu al Pirineu. A càrrec de membres de la CEC amb imatges del campament social a la plana de Taberners.

Dia 15: Atac a l'Everest. Projectió del muntatge realitzat per l'expedició Everest-Caixa de Barcelona a càrrec d'un component d'aquesta expedició.

Dia 23: L'home i la muntanya: Un muntatge realitzat per Eloi Madrià i Quim Carreras.

Pel desembre estem preparant també diversos muntatges així com el campament de Nadal; us n'informarem en els programes a part.

El posseïdor d'aquesta butlleta participa amb deu pessetes en el sorteig de la Loteria Nacional del proper 21 de desembre, en el número

27.069

No és vàlida sense el segell de la Colla Excursionista Cassanenca.

Cassà de la Selva, 1984

Caduca als sis mesos.

Amb aquest número de «Drecera», els socis de la Colla Excursionista Cassanenca reben l'obsequi d'una participació en la loteria de Nadal. El número que enguany juga la Colla Excursionista i que podreu trobar en els establiments de la població o adreçant-vos directament a qualsevol membre de la junta, és el nº 27.069. A tots, molta sort i que el 21 de desembre us sigui ben propici.

company (a) Biblioteca de la Caixa

adreça D7C

DRECERA

número **18**

COLLA EXCURSIONISTA CASSANENCA

